

Forslaget er jo kun en lille flig af det, man skal gå i gang med, men det betyder så altså, at man kan bruge kræfter på alt det andet i foreningslivet.

Sagen er jo den, at foreningslivet er det aller vigtigste, vi har. Børne- og ungearbejdet i idrætten beskæftiger i hundredtusindvis af børn og unge, som måske ellers ville stå på gadehjørnerne. Den bedste investering, vi overhovedet kan gøre, er investeringen i idrætten. Så de skal have nogle tålelige vilkår.

Til hr. Christian H. Hansen, som er positiv over for forslaget, det takker jeg for: Jeg er da fuldstændig enig i, at hundrede procents sikkerhed giver sådan et forslag ikke. Mange af de pædofile er jo ikke dømt for noget som helst. Men man sikrer sig i hvert fald med et sådant forslag mod, at de, som er dømt for overgreb mod børn, ikke kommer ind i foreningerne. Det virker jo også præventivt, skal man huske på.

Det, at foreningerne selv kan søge oplysningerne i et register, enten ved at man giver samtykke, som ved justitsministerens forslag, eller med det her beslutningsforslag, betyder jo, at der ikke er nogen, som er dømt for pædofili, der søger ind i foreningerne. Så undgår man i hvert fald de mennesker, som betragter foreningerne som slaraffenlande.

Man skal jo huske på, at det er syge mennesker. Folk, som begår overgreb mod børn – som er det værste af det værste, der overhovedet findes – er jo syge mennesker, og der virker foreningerne altså som honning for bierne, fordi man har så let adgang til små drenge og små piger.

Til fru Sonja Albrink: Jamen jeg er helt enig i, at straffeattesten kun skal være en lille del af ansættelsesproceduren for både frivillige ledere og lønnede ledere, og er ellers enig i mange af de bemærkninger, der er kommet.

Til hr. Søren Søndergaard: Ikke overraskende er vi ikke helt enige. Jeg har respekt for den retsfilosofi og de retsideologiske holdninger, der ligger bag hr. Søren Søndergaards holdning, men det kan godt være, at hr. Søren Søndergaard og Enhedslisten har en idé og en politik om, at det er urimeligt, at man eksempelvis udleverer straffeattester. Men i de offentlige miljøer, i børnehaverne og vuggestuerne, i de fagforeninger, som f.eks. er knyttet til børnehaverne, BUPL og DMF til pædagogerne, accepterer man jo nu, at man i mange kommuner indhenter straffeattester. Og det gør man selvfølgelig, for-

di man så i hvert fald har overstået den hurdle, den sluse. Så sikrer man sig, at man ikke i børnehaverne og vuggestuerne er udsat for, at en person, en mand, som for 5 år siden blev dømt for overgreb mod børn, er nede og lege med børnene i børnehaven.

Den samme parallelitet bør der selvfølgelig være med foreningslivet. Hvorfor skal man være mere udsat, hvis man deltager i foreningslivet om aftenen end om eftermiddagen? Det virker urimeligt og inkonsekvent.

Hvorfor så tage fat på det her emne og ikke vold, eller, hvis det stod til Enhedslisten, vel også økonomisk kriminalitet f.eks. eller sådan noget i den stil? Selvfølgelig fordi overgreb mod børn er det værste af det værste, når det gælder foreningslivet.

Det, at man har begået økonomisk kriminalitet, har ikke så meget at gøre med, hvordan man kan håndtere børn og unge i foreningslivet. Det må jeg så sige. Og derfor vil jeg ikke være villig til og interesseret i, at man fik udleveret hele straffeattesten. Og derfor handler det her beslutningsforslag kun om – og det forstår jeg også, at justitsministerens bekendtgørelse gør – at man kan få besked om, om man har begået overgreb mod børn inden for en tidsgrænse. I justitsministerens forslag er der ikke nogen tidsgrænse.

Jeg mener ikke, at der er hysteri i det her forslag. Det er konstaterbart, og det er en kendsgerning, at der finder misbrug af børn og unge sted overalt i det danske samfund og også i foreningslivet. Hvad man overhovedet kan gøre for at forhindre det, skal man gøre.

Det vigtigste – og det er jeg da helt enig i – er, at forældrene påtager sig et ansvar, snakker med deres børn og skaber en stemning, så man er opmærksom på de her ting, og at foreningerne også har en politik, en kultur på området.

Men når man så kan gøre én ting til, når man kan gøre noget for lille Anne og lille Jens, så skal man gøre det, og det vil de to forslag, vi så her taler om i dag, kunne være medvirkende til. De vil helt sikkert betyde, at de pædofilidømte ikke vil kunne komme ind i foreningerne, og de vil så også helt sikkert betyde – uden at jeg vil garantere noget som helst, det skal man jo ikke gøre i dansk politik længere – at færre børn vil blive misbrugt.

Det er bekendelsesrigtigt selvfølgelig kun en lille bitte del af det, men hvorfor ikke også tage det med, hvis vi kan redde nogen børn og unge på den konto.